

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **A. A.**, zastoupen JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Plzeň, Jablonského 604/7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2014, č. j. 1 Az 18/2013 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6.800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2013, č. j. OAM-130/LE-PA03-HA03-R2-2010, žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci (dále „stěžovatel“) podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

Stěžovatel toto rozhodnutí napadl žalobou u Městského soudu v Praze a v žalobě uplatnil tři okruhy žalobních námitek. Prvý se týkal ztráty státního občanství Kazachstánu. Stěžovatel tvrdil, že mu kazašské občanství zaniklo podle čl. 21 zákona o občanství Kazachstánu, neboť pobýval více než pět let mimo Kazachstán a nepřihlásil se na zastupitelském úřadě Kazachstánu z důvodu, že je již několik let žadatelem o mezinárodní ochranu. Stěžovatel popsal problematickou situaci osob bez státního občanství (apatridů) v Kazachstánu, k prokázání svých tvrzení navrhl provedení důkazu zákonem o občanství Kazachstánu (v anglickém znění) a Zprávou Ministerstva zahraničních věcí USA „*Country Report on Human Rights Practises 2012 – Kazakhstan*“ a namítl, že správní orgán okolnosti týkající se jeho občanství vůbec neposuzoval.

Druhý okruh žalobních námitek stěžovatele se týkal náboženské svobody v Kazachstánu a obsahoval popis situace v Kazachstánu, bez konkrétních námitek vůči rozhodnutí správního orgánu. K prokázání zde uvedených tvrzení stěžovatel navrhl důkaz Zprávou Ministerstva zahraničních věcí USA „*International Religious Freedom Report 2012*“.

Poslední skupina žalobních námitek směřovala do oblasti rodinného života stěžovatele. Stěžovatel uvedl, že na území České republiky žije v dlouhodobém vztahu s přítelkyní A. N. a dne 20. 10. 2013 se jim narodil syn K. A.. Slečna N. požívá v České republice doplňkové ochrany a v brzké době očekává rozhodnutí o žádosti o udělení doplňkové ochrany pro syna. Stěžovatel má dále na území České republiky syna T. K., který je občanem České republiky. Vzhledem k tomuto intenzivnímu rodinnému životu na území České republiky považoval stěžovatel za nedostatečné posouzení své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k § 13 a 14b zákona o azylu. Žalovaný pouze konstatoval, že stěžovatel nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky požívající nějakého typu ochrany v režimu zákona o azylu. Stěžovatel proto navrhol provedení důkazu rodným listem dítěte.

Městský soud žalobu stěžovatele zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Městský soud konstatoval, že stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani netvrdil skutečnosti azylově relevantní z pohledu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stěžovatel uvedl, že v Kazachstánu vyznával čistý směr islámu a policisté jej neustále vyslyšali a nabízeli mu možnost spolupráce, ale on neměl v úmyslu působit jako informátor. Tyto skutečnosti nejsou relevantní ani z hlediska ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

Při úvaze o existenci podmínek ustanovení § 13 zákona o azylu městský soud konstatoval, že správní orgán nezjistil prostřednictvím příslušných databází, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků stěžovatele. Stěžovatelem uváděná žádost jeho syna K. A. o udělení mezinárodní ochrany je skutečností novou, která nebyla známa správnímu orgánu v době jeho rozhodování. Proto se jí městský soud nezabýval.

Městský soud rovněž neshledal pochybení v rozhodování žalovaného o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí řádně uvedl úvahy a závěry týkající se neexistence důvodů pro udělení humanitárního azylu stěžovateli.

Při posuzování podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu městský soud rovněž nedospěl k závěru, že by stěžovateli po návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 tohoto zákona. Konstatoval, že správní orgán se přiměřeně vypořádal s tvrzením stěžovatele, že nemá občanství Kazachstánu a z toho vyplývajícími důsledky. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatel disponuje platným cestovním pasem Kazachstánu; prokázání státního občanství či možnost vycestování do domovského státu jsou tak možné. Z informací shromážděných správním orgánem také vyplývá, že kazašské orgány nejsou informovány o žádostech svých občanů o mezinárodní ochranu, proto je případný návrat a zařazení do společnosti takových občanů bezproblémový.

Ve vztahu k podmínkám pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu městský soud uvedl, že stěžovatel svůj dlouhodobý vztah s přítelkyní A. N., jež požívá doplňkové ochrany, prezentoval až po vydání napadeného rozhodnutí, jedná se tedy o novou skutečnost, kterou se městský soud nezabýval.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností ze dne 18. 3. 2014, doplněnou podáním ze dne 28. 5. 2014 z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“).

pokračování

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaný nedostal požadavkům vyjádřeným v předcházejícím zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2010, č. j. 56 Az 88/2010 – 42, vydaným v této věci, neboť žalovaný vyhodnotil zhoršení situace v zemi původu pouze ve vztahu k potenciální existenci vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu a nikoliv také z pohledu možného pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, jak to vyžadoval zmíněný rozsudek. Ani hodnocení možného zhoršení podmínek v zemi původu ve vztahu k ust. § 14a zákona o azylu provedené žalovaným nepovažuje stěžovatel za bezvadné. Namítá, že žalovaný zaměnil instituty azylu a doplňkové ochrany, neboť při hodnocení splnění podmínek podle § 14a zákona o azylu posuzuje intenzitu pronásledování a odkazuje na § 2 odst. 8 zákona o azylu. Stěžovatel nesouhlasí ani s vyhodnocením jeho obav z návratu správním orgánem.

Dále stěžovatel namítá, že správní orgán se v azylovém řízení vůbec nezabýval jeho tvrzením o pravděpodobné ztrátě kazašského státního občanství. Správní orgán pouze v souvislosti s možným postihem stěžovatele po návratu do vlasti s ohledem na jeho předchozí dlouhodobý pobyt v cizině konstatoval, že stěžovatel disponuje platným cestovním pasem Kazachstánu. Městský soud jen na základě tohoto zjištění dospěl k závěru, že žalovaný se uvedenou námitkou zabýval a dospěl ke správnému závěru, že občanství stěžovatele bylo prokázáno a jeho vycestování zpět do země původu je možné. Stěžovatel namítá, že již samotný závěr městského soudu a žalovaného, že jeho občanství bylo prokázáno, je chybný. Cestovní pas byl stěžovateli vydán v roce 2006 (před vycestováním ze země) na dobu deseti let, nikoliv v průběhu jeho pobytu v České republice (což by snad naznačovalo, že jej státní orgány Kazachstánu považují nadále za svého občana). Pouze na základě takto vydaného cestovního dokladu nelze dospět k závěru, že stěžovatel disponuje též státním občanstvím Kazachstánu, když zároveň splnil podmínky pro jeho odejmutí.

Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem žalovaného a soudu, že jeho návrat do země by byl bezproblémový. Ze zjištění samotného žalovaného vyplývá důležitost toho, zda navracející se osoby mají zachovanou registraci trvalého pobytu na území Kazachstánu a zda mají v pořádku dokumenty; jinak se vystavují administrativnímu řízení a je pravděpodobný jejich postih. K problémům s „neregistrací“ na území Kazachstánu v případě stěžovatele přistupují rovněž jeho předchozí problémy se státními orgány kvůli náboženství.

Stěžovatel dále namítá, že o svém synovi T. K. se zmiňoval již před vydáním rozhodnutí žalovaného; proto nelze přijmout argumentaci městského soudu, že jde o novou skutečnost. Stěžovatel rovněž namítá, že se městský soud nevyjádřil k důkazům, jejichž provedení navrhol v žalobě. Tato námitka stěžovatele se konkrétně týká návrhu na provedení důkazu zákonem o občanství Kazachstánu, zprávou *Country Report on Human Rights Practises 2012 – Kazakhstan* a zprávou *International Religious Freedom Report 2012*.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 17. 6. 2014. Zdůraznil, že dodržel závazné pokyny Krajského soudu v Brně vyplývající z jeho předchozího zrušujícího rozsudku a získal aktuální a dostatečné informace o zemi původu stěžovatele. Tvrzení stěžovatele o pozbytí občanství Kazachstánu vyvracel žalovaný poukazem na platný cestovní pas a zákon o občanství Kazašské republiky. Stěžovateli navíc nic nebránilo vyříditi si příslušné doklady a legalizovat si pobyt v Kazachstánu podle práva domovského státu. K povinnosti registrace náboženských společností odkázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu a k námitkám stěžovatele ohledně (ne)vyhodnocení jeho soukromého a rodinného života

na území České republiky odkázal na str. 8 svého rozhodnutí. Z těchto důvodů navrhl kasační stížnost stěžovatele odmítnout pro nepřijatelnost, případně ji zamítnout jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje stěžovatel podle jejího obsahu důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., které jsou důvody přípustnými. V řízení o kasační stížnosti je stěžovatel zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. následně nejprve otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Otázkou vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud zabýval například již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele žádné relevantní důvody přijatelnosti ve shora uvedeném smyslu neobsahuje.

Nejprve je třeba připomenout, že ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipouští uplatňovat v řízení o kasační stížnosti právní důvody, které nebyly uplatněny žalobcem v řízení před krajským soudem, ač uplatněny být mohly (tzv. právní novoty). Toto pravidlo se odráží také v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Lze odkázat například na rozsudek ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikovaný pod č. 685/2005 Sb. NSS, v němž zdejší soud dospěl k závěru, že „[d]ůvody kasační stížnosti lze oprávněně uplatnit jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň

pokračování

v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.“ Z tohoto pohledu je třeba považovat za nepřijatelná tvrzení stěžovatele, že žalovaný nedostal v novém rozhodnutí požadavkům vyplývajícím z předchozího zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Brně, jakož i údajnou záměnu institutu azylu a doplňkové ochrany žalovaným při hodnocení splnění podmínek pro poskytnutí doplňkové ochrany, stejně jako zpochybňování závěrů žalovaného ve vztahu k hodnocení relevance stěžovatelových obav z návratu do vlasti. Tyto právní důvody totiž stěžovatel (ač mu v tom nic nebránilo) v žalobě neuplatnil, jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace obsahu žaloby. Uvedená zásada by byla prolomena tam, kde by nově uplatněná argumentace mohla aktivovat princip *non refoulement*. O takový případ se ovšem v posuzované věci nejednalo. Nejvyšší správní soud se tedy uvedenými stížnostními námitkami pro jejich nepřijatelnost nezabýval.

Pro přehlednost je namísto připomenout, že u osob bez státní příslušnosti jsou relevantní podmínky posuzovány ve vztahu ke státu posledního trvalého bydliště (srov. ust. § 12 a 14a odst. 1 zákona o azylu a přiměřeně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 Azs 46/2008 – 58 a ze dne 25. 11. 2010, č. j. 6 Azs 29/2010 – 85). Stěžovatel neuváděl, že by před příchodem do České republiky dlouhodobě pobýval v jiném státu než v Kazachstánu a nic takového také nevyplývá ze spisových podkladů.

Nejvyšší správní soud se především neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že žalovaný ve správním řízení zcela pominul tvrzení stěžovatele o pravděpodobné ztrátě kazašského občanství. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný vzal tuto možnost v potaz, a to rovněž s přihlédnutím k zákonu o státním občanství Kazašské republiky. Obecně konstatoval, že neshledal naplnění zákonných podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Správní orgán nepodkládal tvrzení stěžovatele o pravděpodobné ztrátě státního občanství za relevantní z hlediska doplňkové ochrany. Přitom z judikatury zdejšího soudu (srov. rozsudek ze dne 10. 1. 2007, č. j. 6 Azs 80/2006 – 64, publikovaný pod č. 1659/2008 Sb. NSS) vyplývá, že apatridismus může být azylově relevantní pouze v případech spojení apatridismu s azylově relevantními důvody (například pokud by stát své občany zbavil státního občanství z azylově relevantního důvodu). To rozhodně není případné v posuzované věci a ani sám stěžovatel nic takového netvrdí. Stěžovatel pouze předpokládá, že o své občanství přišel, a nelze zároveň přehlédnout, že stát by se to mohlo jen z důvodu jeho vlastní nečinnosti, konkrétně proto, že se nehlásil na kazašské ambasádě, přestože mu v tom nic nebránilo. Z hlediska zákona o azylu i citované judikatury tohoto soudu je tedy příběh stěžovatele o ztrátě jeho občanství Kazašské republiky, pro posouzení azylově významných důvodů, irrelevantní.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřil, byť způsobem na hranici přezkoumatelnosti, že v případě stěžovatele samotný apatridismus neodůvodňuje ani udělení doplňkové ochrany. Sám stěžovatel v průběhu řízení nekonkretizoval, jaké relevantní nebezpečí by mu z důvodu ztráty státního občanství mohlo v zemi původu hrozit. V žalobě ke krajskému soudu toliko uvedl, že osoby bez státního občanství v Kazachstánu mají obtížný přístup na trh práce a přístup ke vzdělání a zdravotní péči. Nic víc ovšem nevyplývá ani ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA „*Country Report on Human Rights Practises 2012 – Kazakstan*“, kterou stěžovatele navrhoval provést důkaz v řízení před krajským soudem. Uvedená zpráva naopak konstatuje, že osoby bez státního občanství mají v Kazachstánu stejné postavení jako osoby s povolením k pobytu. Ani tvrzení stěžovatele v žalobě ani informace o zemi původu,

na které se stěžovatel odvolával, tak vůbec nenasvědčují tomu, že by osobám bez státního občanství v Kazachstánu hrozilo nelidské nebo ponižující zacházení a mohl by tak být naplněn důvod pro udělení doplňkové ochrany.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že apatridismus není problém týkající se pouze Kazachstánu, jedná se o problém celosvětový. Obecně lze říci, že postavení apatridy je pro jednotlivce vždy méně výhodné než postavení státního občana. Jistě lze připustit, že jednotlivé státy se liší v tom, jakým způsobem k apatridům přistupují. Kazachstán však nepředstavuje, z údajů vyplývajících z provedených důkazů i podle tvrzení samotného stěžovatele, příklad rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení s apatridy. Také v této souvislosti není bez významu, že si stěžovatel (podle vlastního tvrzení) možnou ztrátu občanství zapříčinil sám tím, že se nehlásil na ambasádě svého domovského státu. V takovém případě by jistě nebylo ze strany stěžovatele legitimní spoléhat se bez dalšího na pomoc jiného státu poskytnutím některé z forem mezinárodní ochrany. Je též třeba připomenout, že neudělením mezinárodní ochrany není nijak dotčena stěžovatelova možnost legalizovat svůj pobyt na území České republiky za využití institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud nemá důvod činit zásadní negativní závěry ze způsobu poněkud zjednodušeného vypořádání námítky stěžovatele o ztrátě státního občanství Kazašské republiky městským soudem. Ani podrobnější vypořádání této námítky by nemohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele a tudíž by nemohlo vést k jinému výsledku soudního řízení (jak je vysvětleno výše).

Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem žalovaného a soudu, že jeho návrat do vlasti by byl bezproblémový, a v té souvislosti upozorňoval na potenciální administrativní problémy spojené s „neregistrací“ jeho pobytu na území Kazachstánu a na fakt, že k těmto problémům přistupují v jeho případě též jeho předchozí problémy se státními orgány kvůli náboženství. Stěžovatel však neuvedl žádný důvod, proč by nemohl využít při opětovné registraci trvalého pobytu na území Kazachstánu pomoc svých příbuzných, jak uvedl správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí. Navíc z žádných informací posuzovaných žalovaným nevyplývá (a stěžovatel také nic takového netvrdil), že případný administrativní postih stěžovatele v důsledku „neregistrace“ jeho pobytu na území Kazachstánu by mohl naplňovat znaky vážné újmy podle § 14a zákona o azylu či znaky pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Ani tato námitka stěžovatele tak nezpůsobuje přijatelnost kasační stížnosti.

Ohledně námitek týkajících se rodinného života stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje, že v azylovém řízení a v řízení před městským soudem je možno vysledovat dvě linie rodinného života stěžovatele na území České republiky. V řízení před žalovaným stěžovatel poukazoval na rodinný život se synem T. K.. Tato linie tvrzení stěžovatele však byla vyvrácena žalovaným, který konstatoval, že stěžovatel syna neuvedl jako osobu blízkou v azylovém řízení (přesto, že T. K. již byl v té době narozen), k zapsání stěžovatele jako otce dítěte došlo až po ukončení platnosti výjezdního příkazu stěžovatele (což je nevěrohodné); dále z podkladů nebylo rozhodně možné dovozovat, že by stěžovatel sdílel s matkou svého syna společnou domácnost. Stěžovatel ostatně sám potvrdil, že dva roky syna nespatril a nemá ponětí o pobytu jeho matky. Tato zjištění žalovaného aproboval i Krajský soud v Brně ve svém předchozím zrušujícím rozsudku (ze dne 10. 12. 2011, č. j. 56 Az 88/2010 – 42), v němž navíc označil za nepravděpodobné, že by stěžovatel navázal se synem trvalý vztah od podání žádosti o azyl dne 25. 5. 2010 do podání žaloby dne 1. 6. 2010. Žalovaný v nynějším rozhodnutí o neudělení

pokračování

doplňkové ochrany dále uvedl, že stěžovatel nesdílí s matkou svého syna společnou domácnost a že se matka stěžovatelova syna již v jednom případě snažila legalizovat pobyt na území České republiky vietnamskému příslušníkovi, kterého uváděla jako otce svého dalšího dítěte. Druhá linie tvrzení stěžovatele o existenci rodinného života na území České republiky byla nastolena v nynějším řízení před městským soudem, v němž stěžovatel poukazoval na svůj rodinný život na území České republiky s přítelkyní A. N. a společným synem K. A.. V tomto směru však stěžovatel v kasační stížnosti žádné konkrétní námitky neuplatnil.

Stěžovatel rozsudku městského soudu dále vytýká, že se nevypořádal s jeho důkazními návrhy, konkrétně jde o návrh na provedení důkazu zákonem o občanství Kazachstánu, zprávou *Country Report on Human Rights Practises 2012 – Kazakhstan* a zprávou *International Religious Freedom Report 2012*. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že důkaz zprávou Ministerstva zahraničních věcí USA „*Country Report on Human Rights Practises 2012 – Kazakstan*“ a důkaz zákonem o občanství Kazachstánu se týkal stěžovatelova tvrzeného apatridismu a situaci osob bez státní příslušnosti v Kazachstánu. Z výše uvedené argumentace zdejšího soudu ovšem vyplývá, že samotná ztráta státního občanství stěžovatele nemohla být relevantní pro udělení azylu ani z hlediska doplňkové ochrany. Provedení těchto důkazů krajským soudem by tedy nemohlo zvrátit výsledek řízení před ním vedeného. I kdyby se jednalo o procesní pochybení krajského soudu, nemohlo by mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele a ovlivnit závěr soudu o nepřijatelnosti kasační stížnosti.

Stejný závěr platí ohledně námitky neprovedení důkazu zprávou Ministerstva zahraničních věcí USA „*Intenrational Religious Freedom Report 2012*“. Důkaz touto zprávou navrhoval stěžovatel v řízení před krajským soudem k prokázání pasáže žaloby, která však neobsahovala žádnou žalobní námitku, pouze popis situace v Kazachstánu, bez uplatnění konkrétních námitek proti rozhodnutí žalovaného, což nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou předcházející judikaturu, z níž vyplývá, že v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. například rozsudky ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 nebo ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42).

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle ustanovení podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Ustanovené zástupkyni stěžovatele JUDr. Anně Doležalové, MBA náleží odměna za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti. Ustanovená zástupkyně stěžovatele podáním ze dne 28. 5. 2014 zdejšímu soudu sdělila, že není plátkyní DPH. Odměnu za zastupování vyčíslila za dva úkony právní služby (převzetí a příprava, respektive schůzka se žalobcem dne 12. 5. 2014 a doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 5. 2014) na částku 6.200 Kč a paušální náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši 600 Kč, celkově tedy 6.800 Kč. Ustanovená zástupkyně stěžovatele rovněž předložila úřední záznam o schůzce se stěžovatelem konané dne 12. 5. 2014. Ustanovená zástupkyně stěžovatele tedy učinila ve věci

dva úkony právní služby: první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby (srov. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif) a písemné podání nebo návrh ve věci samé (srov. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Za jeden úkon právní služby přitom náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 3.100 Kč [srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 6 odst. 1 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud proto celkově přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatele za provedené dva úkony právní služby odměnu za zastupování ve výši 6.800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu